

Numeri

ghid de studiu biblic

Octavian D. Baban

TRĂIEȘTE VIAȚA NOUĂ!

**Calendar de Studiu Biblic al Bisericii Baptiste
Sfânta Treime, București, 2018**

Ghid de studiu biblic pentru cartea Numeri

Pastor Octavian D. Baban

Conținut

PARTEA 1A: INTRODUCERE LA CARTEA NUMERI.....	4
STRUCTURA CĂRȚII.....	4
TEMELE MAJORE ALE CĂRȚII.....	5
<i>Chemarea la slujire vine din partea Domnului.....</i>	5
<i>Statutul întâi-născuților e o metaforă a mântuirii.....</i>	5
<i>Importanța comunicării în poporul lui Dumnezeu.....</i>	6
<i>Obiceiul neascultării și al contestărilor interminabile este distructiv.....</i>	6
<i>Pedeapsa păcatelor cu voia.....</i>	7
<i>Primejdia exemplului popoarelor păgâne.....</i>	8
<i>Statutul femeilor în poporul lui Israel.....</i>	8
PARTEA 2A: GHID DE STUDIU BIBLIC.....	9
IANUARIE.....	9
4, Num. 1-2, <i>Importanța bunei rânduiei</i> , 1:1-15, 47-54, 2:33-34,.....	9
11, Num. 3-4, <i>Importanța fiecărei slujiri</i> , 3:2-4, 11-32, 4:15-28,.....	11
18, Num. 5-8, <i>Importanța curăției în familie și slujire</i> , 5:11-31, 8:5-19, 8:6-7....	13
25, Num. 9-12, <i>Importanța integrității</i> , 9:4-14; 10:29-36, 11:21-30, 12:1-9, 9:23..	15
FEBRUARIE.....	17
1, Num. 13-14, <i>Importanța curajului și a credinței</i> 13:27-14:35, 14:28-31, Evrei	
11:24-31.....	17
8, Num. 15-16, <i>Gravitatea neascultării</i> , 15:22-41, 16:1-35; Evrei 10:25-29.....	19
15, Num. 17-18, <i>Importanța mijlocirii preoțești</i> , 17:1-13, 1Pet.2:7, 9; 2Cor.5:20.21	
22, Num. 19-21, <i>Importanța gloriei date lui Dumnezeu</i> , 19:1-29, Iacov 1:19-21	23
MARTIE.....	25
1, Num. 22-24, <i>Profeția curată</i> , 22:1-38, 23:18--20.....	25
8, Num. 25-26, <i>Capcana culturii păgâne</i> , 25:1-18, Iuda 1:3-4.....	27
15, Num. 27 și 36, <i>Lucrarea femeilor credincioase</i> , 27:1-23, 27:6-7.....	29
22, Num. 28-30, <i>Prioritățile închinării în familie</i> , 30:1-16, 30:2, 9; Psa. 50:13-14,	
Iacov 5:12.....	31
29, Num. 31-35, <i>Standardele victoriei și maturizarea poporului</i> , 31:1-8; 32:20-	
32, 33:50-56, 35:32-34.....	33

Partea 1a: Introducere la cartea Numeri

A patra carte a lui Moise se numește *Numeri* în latină și vine din traducerea grecească LXX (Septuaginta) a Vechiului Testament, unde se numește *Arithmoi* (adică, Numere). A fost numită așa din cauza numeroaselor numărători ale poporului și ale semințiilor lui Israel care au loc în această carte, cu diverse ocazii în timpul călătoriei prin pustiu, din Egipt în Canaan.

Acest nume vine dinaintea epocii creștine și a fost folosit prima dată, se pare, între evreii din Alexandria. În limba ebraică, cartea este numită *Bamidbar*, adică „în pustiu”, și se referă la drumul prin pustiu Sinai al poporului Israel și la faptul că Dumnezeu le-a vorbit de nenumărate aici, fie direct, fie prin Moise (Numeri 1:1, „Dumnezeu a vorbit lui Moise în pustiu...”).

Structura cărții

Privind la Numeri, în general, se observă două subiecte majore: 1. Viața și trecerea (moartea) generației în vârstă în timpul pelerinajului prin pustiu (1-25) și 2. Viața noii generații de israeliți, născuți și educați în pustiu și pregătiți să cucerească țara Canaan (26-36)¹.

Practic, se observă trei părți principale: 1. Organizarea poporului și plecarea din Sinai (1-10); 2. Nemulțumirile din pustiu (11-20); 3. Călătoria prin pustiu (21-36).

Calendarul de studiu biblic vă invită să parcurgem cartea Numeri în 13 pași, în lunile ianuarie-martie, urmărind aceste trei părți amintite mai sus și subliniind domeniile principale în care poporul evreu este chemat la credință și ascultare de Domnul în viața zilnică, la disciplină spirituală:

IANUARIE

- 4, Numeri 1-2, Importanța bunei rânduieli
- 11, Numeri 3-4, Importanța fiecărei slujiri
- 18, Numeri 5-8, Importanța curăției în familie și slujire
- 25, Numeri 9-12, Importanța integrității

FEBRUARIE

- 1, Numeri 13-14, Importanța curajului și a credinței
- 8, Numeri 15-16, Gravitatea neascultării
- 15, Numeri 17-18, Importanța mijlocirii preoțești

¹ Dennis T. Olson, *The Death of the Old and the Birth of the New: The Framework of the Book of Numbers and the Pentateuch* (Brown Judaic Studies 71; Chico, CA: Scholars Press, 1985); idem, *Numbers* (Interpretation; Louisville, KY: Westminster John Knox, 1996).

22, Numeri 19-21, Importanța gloriei date lui Dumnezeu

MARTIE

- 1, Numeri 22-24, Profeția curată
- 8, Numeri 25-26, Capcana culturii păgâne
- 15, Numeri 27 și 36, Lucrarea femeilor credincioase
- 22, Numeri 28-30, Prioritățile închinării în familie
- 29, Numeri 31-35, Supraviețuirea în rutina vieții

Este adevărat că Numeri este un document spiritual și istoric al drumului lui Israel din Egipt în Canaan, și al formării spirituale și sociale a poporului acesta. Unii se pot întreba, de ce trebuie sau este folositor să studiem această carte din Biblie, în Biserică? În primul rând, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu și *toată Scriptura* este de folos să ne învețe și să ne mustre (2Tim.3:16). În al doilea rând, pentru că înțelegem caracterul lui Dumnezeu, prioritățile sale și tăria dorinței Lui după sfințenie. Vedem apoi, în defectele lui Israel și ale liderilor săi, propriile noastre defecte, în Biserică, între credincioși și între lideri. Avem nevoie, ca și ei atunci, de sfințenie în viața personală, de echilibru în familie, în conducere, de înțelepciune în interacția culturală cu lumea din jur. Cu înțelepciune de la Dumnezeu și cu sete de Cuvântul sfânt, putem lăsa ca viețile noastre să fie schimbate și binecuvântate, în drumul nostru spre Canaanul ceresc și pământesc, ca să fim pregătiți pentru revenirea Mântuitorului Hristos Isus (noul Iosua).

Temele majore ale cărții

În parte, aceste teme se observă chiar dintitulurile lecțiilor săptămânale. Ele cuprind învățătură despre buna organizare a poporului Israel, despre slujirile personale și ca familie în popor (în mod special aplicabile israeliților), despre respectul reciproc, despre consiliere familială, despre nevoia de sfințenie și curăție, despre gloria dată lui Dumnezeu, despre primejdia neascultării de Dumnezeu – și consecințele ei, despre primejdia capcanelor lumii păgâne, despre lideri bărbați și lideri femei etc.

Cartea cuprinde însă numeroase alte subiecte, pe lângă acestea, și înrudite cu ele.

Chemarea la slujire vine din partea Domnului

Astfel, tot poporul este chemat la slujirea Domnului și la slujire în cadrul comunității, dar leviții erau o seminție aparte, chemați să slujească ca preoți și îngrijitori ai cortului sfânt. Faptul că ei nu aveau drept la moștenire de pământ și case, în Israel este și astăzi o lecție, că Domnul însuși este moștenirea celui credincios (regele David înțelege

bine această lecție și ne-a lăsat-o în Psalmi și, la fel, Isus și apostolii o subliniază din nou, pentru noi toți). Oricât de importantă a fost slujirea leviților, în Noul Testament, Isus Hristos este slujitor după un alt model, mai general, preoția după rânduiala lui Melhisedec, care este înainte de preoția lui Aaron și a leviților (Epistola către Evrei).

Statutul întâi-născuților e o metaforă a mântuirii

Chemarea leviților și a fiilor lui Aron la slujire pe lângă Cortul întâlnirii și în legătură cu jertfele este legată și de semnificația întâiului născut. Erau necesari atâția leviți câți întâi-născuți erau în Israel (Numeri 4:39-51). Leviții mijloceau ca preoți pentru fiecare familie din Israel, care avea un băiat ca întâi-născut (acești întâi-născuți erau un simbol pentru Adam și pentru Mesia, care sunt și ei considerați întâi născuți ai lui Dumnezeu, în sensuri diferite, Hristos având întâietatea în toate și fiind și Mântuitorul omenirii; întâi-născuții erau considerați proprietatea lui Dumnezeu, pentru a duce vieți normale ei trebuiau să fie reprezentați de un levit în slujba Domnului sau să se plătească prețul răscumpărării). Pentru că leviții numărați au fost 22,000, iar întâi născuții din Israel au fost 22,273, a fost necesar să se facă răscumpărarea pentru restul de 273 de întâi-născuți, pentru care s-au plătit câte 5 sicli de argint pe cap de copil. Nevoia slujirii unui levit și a intervenției printr-un preț de răscumpărare, ca acești întâi-născuți să trăiască și să nu fie pedepsiți (atenți, Dumnezeu și în Egipt a trimis un înger să pedepsească cu moartea pe toți întâi-născuții), aduce aminte de 1Petru 1:18-19 „căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumprați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”.

Importanța comunicării în poporul lui Dumnezeu

Problema comunicării clare, care apare și 1 Corinteni 12-14, apare în Numeri 10, când se vorbește despre sunetul celor 2 trâmbițe de argint și despre mesajele care se transmiteau poporului, prin ele: mesaje de așezare în tabără, de venire și de plecare, de strângere a liderilor sau a întregului popor, de plecare la luptă, etc. În Noul Testament se spune și că la venirea Domnului îngerii vor suna din trâmbițe, ca să adune poporul lui Dumnezeu și să vestească așezarea Împărăției Domnului.

Obiceiul neascultării și al contestărilor interminabile este distructiv

Boala contestărilor și a neascultării, a încăpățănării, apare de asemenea ca o problemă majoră de fundal, în viața poporului. Maria și Aaron îl contestă pe Moise și rolul său de conducător principal. De asemenea, liderii poporului au fost gata să descurajeze poporul și să îl

determine să se întoarcă în Egipt, atunci când s-au trimis 12 cercetași (sau spioni) să vadă țara și să raporteze poporului despre resursele țării și puterea locuitorilor. Din cei trimiși, 10 au descurajat poporul și i-au sprijinit pe cei care s-au răsculat împotriva lui Moise. Mai târziu, liderii dinăuntrul leviților, precum și din afara leviților (Core – dintre leviți, Datan și Abiram și On, dintre rubeniți, și alți 250 de lideri din restul poporului), contestă conducerea lui Moise și a lui Aaron, în numele unui fel de democrație politică și religioasă (14 mii din popor au murit cu acea ocazie, Numeri 16). Poporul se răscoală în nenumărate ocazii, când e vorba de drum, de mâncare, de apă, de cuceriri. Într-un fel, se vede cât de adânc era înrădăcinat în ei amintirea vieții păgâne din Egipt, nemulțumirea față de căile Domnului, lipsa dorinței după mântuire, dorința asemănării cu alte popoare. De asemenea, se vede cât de greu a fost drumul spre formarea unui popor credincios, în care să apară mai târziu oameni de seamă ca profeții, ca apostolii, ca Mântuitorul Isus, și prin care Dumnezeu să ne lase cuvântul Său. În ce privește conducerea preoțească a lui Aaron, Numeri 17 dă un răspuns final, prin testul celor 12 toiage ale liderilor poporului, dintre care doar toiagul lui Aaron a înflorit și înmuguri peste noapte și a dat și migdale coapte.

Starea de neascultare a poporului îi afectează pe toți, chiar și pe Moise, atunci când a vorbit stâncii ca să dea apă, așa cum poruncise Domnul. Moise s-a antrenat în dispute cu poporul, i-a muștrat, a lovit stânca de două ori și – spune Domnul – nu i-a dat cinste lui Dumnezeu în fața poporului așa cum se cuvenea. De aceea, nici Moise nu va intra în Canaan. În Canaan intră doar copiii celor ieșiți din Egipt, și numai doi lideri dintre cercetașii trimiși să vadă resursele țării, Iosua și Caleb. Viața unei întregi generații, cu Moise cu tot, s-a consumat în această călătorie spre Canaan, prin pustiu. Pentru ei, eliberarea a fost să aibă un destin nou și să iasă din Egipt, dar nu au ajuns în țara cea nouă. Copiii lor vor ajunge, dar și ei vor fi expuși pericolelor și ispitelor păcatului venit de la celelalte popoare din jur, așa cum se va vedea în cartea Judecători. Care sunt oameni care pot să înțeleagă și să urmeze chemarea lui Dumnezeu? Care sunt oamenii care pot să evite conflictele în totalitate?

Pedeapsa păcatelor cu voia

Păcatul cu voia este discutat în mai multe pasaje, dar Numeri 15 și Numeri 35 rămân două referințe de seamă. În Numeri 15 se arată jertfele pe care trebuie să le aducă cei ce au păcătuit fără voie, dar se spune că pentru neascultare pe față și pentru hula conștientă aduse Domnului pe față (blestem pe față) pedeapsa este moartea. De aceea, și Isus când a vorbit despre hula împotriva Duhului Sfânt, indică o neascultare și un blestem pe față adus lui Dumnezeu. Hula împotriva

Fiului nu va fi pedepsită cu moartea, dar hula împotriva Duhului, va fi pedepsită (Matei 12:31). În mod special, apare în Numeri 15 un om care nu respectă Sabatul și strânge lemne pentru foc, iar Dumnezeu spune să fie pedepsit cu moartea (după ce Moise și alții îl arestaseră neștiind ce să facă cu el). Nesocotirea poruncilor Domnului este un păcat cu voia foarte grav. Domnul a vrut să le dea tuturor o lecție în această privință. Astăzi suntem sub alt legământ, al harului lui Hristos, care a murit pentru păcatele noastre, dar reținem seriozitatea nesocotirii cu bunăvoie a Cuvântului lui Dumnezeu.

Numeri 35 vorbește despre cetățile de scăpare unde se putea refugia cel care a ucis o persoană din greșeală, nu din ură și nu premeditat. Pedepsa cu moartea pentru crimă nu se putea da pe mărturia unui singur martor, ci doar pe mărturia a doi sau mai mulți. Important este că lipsa de intenție era tratată cu clemență. Cel vinovat de crimă nepremeditată se putea refugia în cetățile de scăpare, unde era exilat – dar se afla în siguranță, până la moarte marelui preot în funcție, după care se putea întoarce acasă, în cetatea sa proprie, ca om necondamnat. Principiul judecării corecte și al evaluării atente a faptelor, al proporționalității pedepselor, este unul care a schimbat științele juridice pentru multe popoare.

Este interesant de observat că Legea de pe Sinai a fost completată în funcției de cazurile care se aduceau înaintea lui Moise (Despre prăznuirea Paștelui, de cei aflați în călătorie: 9:1-14; despre păcatul cu voia, 15:30-36, despre împărțirea moștenirii, 27:3-5).

Primejdia exemplului popoarelor păgâne

Câteva popoare păgâne s-au opus cu toată forța intrării lui Israel în Canaan. Unul a fost Edomul, popor pornit din Esau – Edom, fratele lui Iacov. Altul a fost poporul Amoriților. Apoi merită menționați Moab și Madianiții. Aceștia au folosit nu doar căi politice, armate, ci au încercat căi religioase (blestemul și descântecele) și influența culturală (petreceri cu desfrâu și închinări la idoli). Răutatea lor a fost extremă, și pe alocuri a avut succes, de aceea, Dumnezeu le spune să folosească soluții militare radicale Numeri 20-25; Numeri 31; 33:55-56, altfel vor cădea sub influența lor păgână.

Statutul femeilor în poporul lui Israel

Libertățile femeilor sunt tratate cu atenție și în așa fel încât familia să fie în unitate și oamenii să fie responsabili față de Domnul. Numeri 30 vorbește despre jurămintele fetelor și ale soțiilor, precum și ale văduvelor. Numeri 27 și 30, despre împărțirea moștenirii într-o casă unde sunt numai fete (cazul fetelor lui Țelofhad). Numeri 5 despre

gelozie, iar Numeri 6 despre juruințele speciale de Nazireat (închinare Domnului).

Partea 2a: Ghid de studiu biblic

Ianuarie

4, Num. 1-2, Importanța bunei rânduieli, 1:1-15, 47-54, 2:33-34,

Această parte a istoriei lui Israel era foarte importantă pentru evrei. Vedem frumusețea și puterea nașterii unei națiuni noi, în pustiul Sinaiului.

Dumnezeu organizează națiunea cu lideri care erau oameni cunoscuți și recunoscuți pentru darurile lor și slujirea lor, oameni de caracter. Oamenii sunt numărați, liderii sunt desemnați, ordinea în care veneau și plecau din tabără este bine stabilită. Dumnezeu face lucrurile acestea spre binele lui Israel, ca să fie organizat bine social, gata pentru confruntări militare și gata pentru muncă, taxe etc. Opera lui Dumnezeu prin Moise este uriașă. Un popor se naște incredibil de repede și este gata să se organizeze prin ascultare de Domnul. Rolul conducătorilor este foarte important în această organizare.

Numele conducătorilor poporului sunt demne de luat aminte și în lista aceasta și în alte relatări: Elizur, „Domnezeul meu e Stânca mea”, Șelumiel, „Dumnezeu e mântuirea mea”, Eliasaf, „Dumnezeul meu ne adună”, Nahșon, „Profetul”, Netaneel, „Dumnezeu e darnic”, Eliab, „Dumnezeu e Tatăl”, Elișama, „Dumnezeu cel ce ascultă”, Gamaliel, „Dumnezeul meu răsplătește”, Abidan, „Tatăl meu e judecător”, Ahiezer, „Fratele meu vine în ajutor”, Pagiell, „Soarta mea e Domnul” sau „Dumnezeul rugăciunii mele”, Ahira, „Fratele meu îmi este prieten”. Din lista acestor nume se desprind două concluzii de seamă: poporul a înțeles că Dumnezeu este în mijlocul lor și că îi ajută; apoi, au înțeles că trebuie să se poarte unii cu alții ca frații care se iubesc și se ajută. Ca Biserica să meargă înainte în drumul de mărturie și slujire pe care i l-a dat Dumnezeu, are nevoie de bună rânduială și de o trăire în ascultare de Dumnezeu, cu încredere în prezența și intervenția Lui, precum și de relații frățești frumoase, active.

Ceea ce atrage atenția mai departe este confirmarea statutului special al Leviților: ei nu erau numărați pentru că ei aveau un loc special în tabăra lui Israel – slujirea Domnului, și locuiau în jurul cortului Întâlnirii. A-i număra pe leviți împreună tot poporul însemna că nu îi mai socotești că ei slujesc numai Domnului. Regele David a greșit în privința aceasta atunci când a vrut să numere tot poporul, și a dovedit că vrea să se mândrească la gândul că are un popor mare și puternic – dar generalul Ioab, de obicei nereligios, a simțit că este o „urâciune” să îi pună pe leviți la numărătoare, vezi 2 Cronici 21:3,6 (2Sam. 24:1-19, 2Cronici 21:1-30). Cine este dedicat Domnului, să își

păstreze dedicarea. Cine a făcut legământ cu Domnul prin apa botezului să se păstreze dedicat în urmarea și slujirea Domnului. Cine a fost chemat la o slujire să se țină de ea. Numeri 1:54 și 2:33-34 arată că ascultarea poporului a fost „întocmai cu poruncile”, adică deplină. Principiile bune rânduiri în poporul Domnului trebuie ascultate întocmai.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

Cum l-ai descrie pe Dumnezeu ca să arăți credința că El este în Biserică, în viața ta, în familia ta?

Cum te porți cu frații tăi? Le ești ajutor și prieten, sau nu? De ce?

La ce crezi că folosea buna organizare în Israel, în drumul prin deșert și după aceea?

Biserica nu este un popor pământesc, cum este Israel, dar are și ea nevoie de bună rânduială? De ce?

Ce pasaje despre buna rânduială din NT știi? Rânduială în predicare, în profeție, în relațiile bărbați-femei, în viața Bisericii etc. 1Cor.14:39-40, Coloseni 2:5; Tit 1:5.

11, Num. 3-4, Importanța fiecărei slujiri, 3:2-4, 11-32, 4:15-28,

Capitolele 3-4 continuă să descrie organizarea poporului și locul special pe care îl aveau leviții. În particular, sunt prezentate slujirile fiilor lui Chehat și Merari, fiii lui Levi, care se îngrijeau în mod special de Cortul Întâlnirii (Num. 3:17, Levi a avut trei fii: Gherșon, Chehat – sau Kochat, și Merari). Rândurile de față se concentrează pe importanța slujirii speciale a familiei chehatiților. Fiecare slujire pentru Domnul este importantă și trebuie făcută așa cum trebuie (Numeri 3:2-4 include o discuție despre fiii lui Aaron, iar în 3:11-32 și 4:15-28, este prezentată slujirea familiei chehatiților).

Capitolul trei ne aduce aminte, mai întâi (3:1-4), că nu toți fiii lui Aaron au ajuns să slujească ca preoți între leviți. Nadab și Abihu au murit înaintea Domnului pentru că au adus foc străin, adică au pus tămâie și foc în cădelnițe, într-un moment și într-un fel pe care Dumnezeu nu îl poruncise – și de aceea ei au murit pe loc (Levitic 10:1-2). Această întâmplare ne alertează cu privire la calitatea slujirii pentru Dumnezeu și la faptul că toți ceilalți leviți, erau acum și mai atenți ca să slujească întocmai după porunca Domnului, pentru că fiecare slujire este importantă.

Chehatiții, fii lui Chehat (sau Kochațiții, fiii lui Kochat) răspundeau, în mod special, de chivot, de masă, de sfeșnic, de altarele și de uneltele Cortului, precum și de perdeaua albastră dinăuntrul Cortului (catapeteasmă; vezi 3:31; 4:15-16). Slujirea lor era foarte importantă: doar ei purtau (transportau) aceste lucruri – și trebuia să le transporte pe umeri, dar nu aveau voie să intre în Sfânta Sfințelor și să le ia de acolo, ori să le atingă: doar preoții, fiii lui Aaron, puteau să intre și să împacheteze lucrurile sfinte. Ei trebuia să vină și să îi asiste cu îndrumări pe chehatiți (4:15, 18-20), iar Eleazar, fiul lui Aaron, răspundea de toate lucrurile și rânduielile.

În istoria lui Israel, Uza a rămas ca exemplu negativ când s-a atins de chivot – și a murit (1 Cronici 13:1-13). De fapt, tot poporul greșise atunci pentru că au încercat să aducă la Ierusalim chivotul într-un car nou, ca filistenii, și s-au ocupat de transport alți oameni, nu chehatiții (doar uneltele și materialele Cortului se transportau cu care și boi – de către fiii lui Merari, Numeri 7:1-8; chivotul și altarele din Cort trebuia duse pe umeri de fiii lui Chehat, 7:9). A doua oară David și-a corectat greșeala și i-a adunat pe leviți, în mod special pe chehatiți, și le-a spus să aducă chivotul în Ierusalim așa cum scria în Legea lui Moise (1 Cronici 15:1-15).

Slujirea aceasta relativ simplă a chehatiților era făcută la porunca Domnului și le-a aparținut doar lor, după cuvântul lui Dumnezeu care i-a chemat. Mai mult, Dumnezeu a lăsat porunci speciale ca familia lor,

a chehațiilor, să fie îngrijită, ca nu cumva să fie împinși să facă și alte lucruri în Cort, și să moară. Nimeni nu trebuia să le facă slujba lor de transportare pe umeri a lucrurilor sfinte și nimeni nu trebuia să îi pună să le atingă și să le împacheteze, ci doar fiii lui Aaron. Fiecare slujire este importantă și fiecare slujire are limitele ei.

Buna rânduiala din Biserică poate și ea să recunoască și să aplice acest principiu. În Efeseni 4:11-17 și în 1 Corinteni 12:12-27 se arată că Biserica este ca un trup cu mai multe mădulare și cu Hristos – drept cap. Fiecare mădular este important și fiecare slujire este importantă. Slujirile de închinare înaintea Domnului trebuie să se facă în respect reciproc și armonie, spre slava Domnului.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

În ce privințe aveau voie să slujească fiii lui Aaron și în ce privințe aveau voie să slujească fiii lui Chehat? De care lucruri era nevoie să se ferească?

Care sunt greșelile pe care le-a făcut David în 1 Cronici 13, la prima încercare de aducere în Ierusalim a chivotului?

Ce semnificație credeți că avea purtatul chivotului pe drugi, pe umeri, doar de chehațiți?

Dacă încercăm să punem în paralel Numeri 3-4 și Efeseni 4 și 1 Corinteni 12, cum ar trebuie privită fiecare slujire în Biserică (desigur, în Noul Testament nu există reguli pentru pedeapse cu moartea dacă se încurcă sau se suprapun slujirile)?

De ce închinarea înaintea Domnului este o acțiune care trebuie făcută cu respect, după regulile Domnului (bazați pe jertfa Mântuitorului)?

18, Num. 5-8, Importanța curăției în familie și slujire, 5:11-31, 8:5-19, 8:6-7

Viața curată, cu credință, are mai multe domenii de manifestare: există o viață curată a comunității (a poporului), o viață curată a familiei, o viață curată la nivel personal. În Numeri 5-8 se pot vedea porunci pentru toate aceste domenii.

Numeri 5:1-10 are prevederi despre viața curată în comunitate, din punct de vedere medical și din punct de vedere economic. Este interesant că, dacă cineva câștiga ceva în mod necinstit, trebuia să mărturisească păcatul și să dea înapoi ce a luat, sau să predea câștigul către Domnul (5:6-10). Numeri 5:11-31 se ocupă de curăția vieții de familie, în mod deosebit de relația soț-soție.

Regulile pentru dedicare către Dumnezeu, nazireat, sunt prezentate în 6:1-21. Bărbații sau femeile se puteau dedica lui Dumnezeu, ca într-un fel de post prelungit, numit nazireat, timp în care nu se atingeau de produsele viței de vie, nu participau la înmormântări, nu se tundeau, iar la sfârșit trebuia să se aducă anumite jertfe specifice. Și copiii erau dedicați lui Dumnezeu, prin rugăciune și binecuvântarea Domnului (se punea Numele Domnului peste ei), așa cum se arată în 6:22-27.

Capitolul șapte se ocupă organizarea închinării la cort, daruri din partea liderilor pentru leviți și pentru sfințirea altarului. Chehatiții nu au primit care, nici boi, pentru că ei duceau pe umeri chivotul și lucrurile altarului 7:9. Moise vorbea cu Domnul, iar Domnul îi vorbea printr-un glas care se auzea din capacul ispășirii, dintre cei doi heruvimi 7:89.

Capitolul opt privește la regulile de curăție în viața leviților, pentru slujirea lor la cortul întâlnirii, sau pentru slujirea preotească. Leviții înșiși au fost prezentați ca un dar legănat înaintea Domnului (adică un dar cu mâinile ridicate, ca să știe public că aparțin lui Dumnezeu, 8:21). De asemenea, slujirea la cor avea limite de vârstă (8:23-26). Cei ce sunt chemați la slujire sunt un dar, un fel de jertfă pentru Domnul (Romani 12:1).

Așa cum s-a amintit, în mod deosebit, capitolul cinci ia în considerare curăția în familie, în sensul fidelității și sincerității. O familie frumoasă este familia în care există armonie și respect reciproc, unde soția și soțul nu se înșeală unul pe altul și evită flirtul, bănuiala și gelozia. Și Noul Testament are pasaje în care se atrage atenția asupra căsătoriei curate: Evrei 13:4 (căsătorii cinstite, patul conjugal curat) sau 1 Corinteni 7:1-5 etc.

Transparența în căsătorie și încrederea reciprocă sunt trăsături fundamentale pentru orice familie. Comportamentul soților trebuie să elimine nesinceritatea, lucrurile ascunse, să nu existe preferințe sau atitudini care crează suspiciuni și duc la gelozie. Soluții sunt multe, în

funcție de probleme. De exemplu, soțul și soția pot avea același cont de email sau de blog or aceleași pagini de socializare pe Internet. Vizitele la terțe persoane se fac în doi, ca familie. Se pot evita, dacă există probleme, mesele la restaurant cu prezenți sau foști colegi de școală sau muncă, sau se pot face în doi, ca familie. Nu există un cod prestabilit de comportament, obligatoriu, dar viața trebuie trăită și comunicată transparent, în bună înțelegere.

Capitolul cinci atrage atenția că gelozia, întemeiată sau nu, trebuie tratată neapărat, pentru că este distructivă pentru viața cuplului. Astfel trebuie să existe o bună comunicare între soți. Uneori, în cazuri dificile, se poate face apel la o terță persoană, la un consilier pregătit și de încredere, față de care cei doi soți să dea socoteală (ideal era ca toate discuțiile să rămână în familie). Cei doi soți trebuie să își asume responsabilitatea înaintea Domnului și înaintea oamenilor și să își dea reciproc asigurările necesare împăcării. Poate că trebuie schimbate obiceiurile personale, ori trebuie armonizate standardele și așteptările. Întotdeauna va fi benefic să se acorde un timp mai mare în relațiile lor ca soți, în intimitate sau, în general, în viața socială, mai multe programe în comun. Forța jurământului în sine, a încrederii reciproce, a legământului cu Dumnezeu, rămâne aceeași și astăzi, chiar dacă nimeni nu mai folosește ritualul jurămintelor din Numeri cinci.

O familie fără încredere între soți este un mediu deteriorat în care copiii nu se dezvoltă echilibrat. Gelozia normală poate ușor degenera în gelozie patologică, obsesii și spionare reciprocă.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

Ce tipuri de comportament personal crezi că pot atrage suspiciuni în familie și gelozie?

Ce măsuri ai aplica în familia ta ca să asiguri un comportament și o comunicare deasupra oricărei bănuieli?

Cum poți să te ferești pe tine însuși de capcana geloziei și să ai o atitudine iubitoare, care respectă partenerul de viață și libertatea sa?

Ce principii și metode folosești ca să te ferești de capcanele flirtului și infidelității?

Ce atitudine adopți când partenerul de viață devine gelos și bănuitor?

Ce loc are Dumnezeu și credința într-o relație afectată de gelozie și neîncredere?

25, Num. 9-12, Importanța integrității, 9:4-14; 10:29-36, 11:21-30, 12:1-9, 9:23

Integritatea se poate defini ca o atitudine bazată pe onestitate și principialitate, pe unitate de intenție, de sentimente și acțiune, cu standarde etice înalte, de necompromis; omul integru este un om de caracter care tratează cinstit problemele și le soluționează fără compromisuri. Integritatea este o calitate de care se vorbește mult. În multe țări democratice există convingerea fermă că oamenii în general și în special cei cu funcții de conducere de orice fel trebuie să arate integritate. În alte părți, nu se pune mare accent pe integritate, justificându-se că toți avem greșelile noastre, și trebuie să ne acceptăm așa cum suntem, fără pretenții. Tu ce crezi?

În Numeri 9-12 există mai multe exemple de integritate și patru din ele sunt subiectul acestui studiu.

Mai întâi se observă integritatea celor care au avut o înmormântare, și au mărturisit că deveniseră impuri ritual, și de aceea, cereau totuși voie să participe la sărbătoarea Paștilor (Numeri 9:4-14). La întrebarea lor li s-a răspuns în 9:10, că dacă cineva este în călătorie departe de casă sau într-o situație dificilă, ca a lor, ei totuși au voie și trebuie să sărbătorească Paștele. Israelii au fost cinstiți și au ridicat întrebări transparente, iar Moise a fost, de asemenea, cinstit, și mai întâi L-a întrebat pe Dumnezeu, după care le-a dat reguli echilibrate. Integritatea față de semenii și față de Dumnezeu este importantă. Dumnezeu nu respinge pe cei cu întrebări sau obiecții oneste. El este drept. Jugul lui este bun, iar sarcina lui este ușoară (Matei 11). În răspunsul Domnului și în regulile lui Moise există multă înțelegere și dragoste de oameni. Așa trebuie să fie regulile în viață, ele îndreaptă viața societății, dar nu încalcă valorile vieții și drepturile oamenilor, nu te limitează de dragul limitării.

În al doilea exemplu de integritate (10:29-36), Hobab, cumnatul – sau nepotul – lui Moise dorește să se retragă acasă în Madian, după ce l-a ajutat pe Moise în organizarea poporului, o perioadă. El este onest să își spună dorința, dar este și gata să rămână la invitația lui Moise de a le fi, în continuare, călăuză prin Sinai. Moise este perseverent și insistă cu o invitație care merită folosită și de creștini: „vino și îți vom face bine,... te vom face să te bucuri de binele pe care ni-l va face Domnul...” (29, 32). Transparența și seriozitatea în relațiile de lucru, în contracte, perseverența, sunt calități deosebite, care trebuie să se vadă bine și în relațiile creștinului.

În al treilea exemplu de integritate (11:21-30), Moise mijlocește pentru poporul care s-a răzvrătit spunând că vor carne de mâncare, pentru că li s-au urât de atâta mană cerească. Moise este onest și îi spune lui Dumnezeu toată situația și toate dificultățile ei, iar Domnul îl

încurajează (11:21-23). Domnul îl ajută pe Moise lăsând ca Duhul care era peste Moise să vină și peste cei 70 de lideri aleși ai poporului, care au început să proorocească. Iosua are o reacție memorabilă aici, protecționistă, deoarece, fiind ucenic al lui Moise de mult timp, este cuprins de gelozie în fața acestei împărțiri a conducerii și spune „Domnule Moise, oprește-i”. El nu trebuia să fie gelos, ci să se bucure că în popor sunt mai mulți lideri binecuvântați de Dumnezeu. Acest protecționism și exclusivism spiritual care împarte poporul în tabere nu este recomandabil. Este bine ca în diversele lucrări ale Bisericii să dorești să faci echipă și să crești lucrători, nu să limitezi accesul la lucrare.

Această atitudine se vede și în capitolul 12, dintr-o altă direcție. Aici Maria și Aaron, sora și fratele lui Moise, îi contestă lui Moise autoritatea de lider principal, dar Moise le răspunde cu blândețe și îi cere Domnului să intervină. Domnul dă un răspuns faimos, în 6-8, în care arată că Moise este alesul său special. În continuare, Moise, cu integritate și dragoste, nu este răzbunător față de Maria și Aaron, ci se roagă pentru ei. El este un lider integru.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

Cum ai defini tu integritatea?

Ce putem învăța din aceste capitole despre integritate în întrebări și soluții pentru viață, despre integritate în contracte de muncă, despre integritate în slujirea spirituală și lucrul în echipă, despre integritate în rugăciune?

Crezi că se poate vorbi de nevoia de integritate și familie? În ce privințe? De ce este nevoie și aici de integritate?

Crezi că se văd semne, uneori, ale unei crize de integritate în Biserică? De ce? Unde? Cum? Care sunt soluțiile?

Februarie

1, Num. 13-14, Importanța curajului și a credinței 13:27-14:35, 14:28-31, Evrei 11:24-31

Aceste două capitole reprezintă unul din cele mai cunoscute pasaje ale Bibliei: echipa israelită de recunoaștere aduce un raport bun despre Canaan, dar cu avertizări temătoare, iar poporul are o reacție majoră de neîncredere în călăuzirea și chemarea Domnului. Lipsiți de curaj, ei vor să se întoarcă în Egipt, în robie, ceea ce atrage o disciplinare severă din partea Domnului.

În Numeri 13:1-16, avem o listă a întâietății fără de glorie. Cei 12 cercetași au fost trimiși pentru că erau căpetenii, dar s-au întors cu un raport lipsit de curaj spiritual și credință. Doar Caleb, din Iuda, și Iosua, din Efraim, au arătat încredere în chemarea și victoria Domnului (13:30). Restul au denigrat la unison ideea de cucerire.

Domnul nu a promis Bisericii o împărăție pământească, un teritoriu, dar i-a adresat porunca să meargă în toată lumea cu Evanghelia (Matei 28:20) și a chemat-o la slujire între creștini și în lume, prin darurile date prin Duhul Sfânt (Rom.12:4-8; 1Cor.12:4-30; Ef.4:11-16). El are și azi chemări generale, dar și personale, pentru diverse slujiri, misiuni, acțiuni de caritate, acțiuni evanghelice (grupe de părtășie, colinde, vizite, acțiuni sociale etc.), mărturie creștină în profesie etc. Ce fel de primejdii sau împotriviri te-ar putea trage înapoi de la o viață trăită activ în ascultare de Dumnezeu? Ce forme a luat la evrei lipsa de credință și de curaj?

1. Descurajarea dezabilitantă: țara e bună, dar locuitorii ne sunt vrăjmași (frica de oameni este o mare capcană – Prov. 29:25). Important este să îndrăznesc cu Domnul. Cei răi nu au sprijinul Domnului (14:9). Nu trebuie să fim impresionați de opoziția necredinței.
2. Teamă paralizantă pentru viitorul familiei: ne este frică pentru noi, soții și copii, ca să nu ajungă „de jaf”, adică în greutăți, primejdii, persecuții (Psa.127:1-3). Gria pentru familie, trebuie să te aducă mai aproape de Dumnezeu, de călăuzirea Lui, de valorile Lui. Din cauza neascultării, Domnul le-a binecuvântat copiii, dar părinții neascultători au murit în pustiu.
3. Neascultare organizată: vrem un lider să mergem înapoi (neascultare față de Dumnezeu, 14:4). Nostalgia trecutului și lipsa de credință i-a făcut să dorească să fi murit în Egipt. Ce este mai de dorit: libertatea și binecuvântarea Domnului, în

austeritate și încercări, sau lipsa de stres, în păcate, adesea în asuprire omenească și moarte?

4. Pocăință răzvrătită: mergem la bătălie, pentru că așa vrem noi, trebuie să ne primești inițiativa (14:40, 44-45). Dumnezeu nu primește pocăința obraznică, răzvrătită, care se impune prin ea însăși. Pocăința adevărată ține cont de judecățile și de condițiile lui Dumnezeu.

Pedeapsa Domnului a fost severă: liderii necredincioși au murit înaintea poporului și a Domnului, loviți de o moarte năpraznică, doar Iosua și Caleb au trăit. Domnul a oprit poporul de la cucerirea Canaanului și, astfel, ei au rătăcit 40 de ani în pustiu (un an pentru fiecare zi din cele 40 de zile în care fusese explorată țara de către cei 12 cercetași). Încercarea lor de a relua lupta și de a începe șirul de victorii a fost înfrântă dramatic. Toată generația răzvrătirii (de la 20 de ani în sus) a murit în pelerinajul prin pustiu, în timpul celor 40 de ani.

Răsplătirea celor credincioși însă a fost mare. În contrast cu ei, Iosua și Caleb au intrat în Canaan și au participat la cucerirea țării, și au văzut binecuvântarea Domnului peste copiii și familiile lor. Într-un fel, este interesantă viața celor doi cercetași credincioși. Ei au trecut prin greutăți, împreună cu toți, dar au trăit să vadă și victoriile mărețe și victoriile poporului, cu noua generație, în timp ce tovarășii lor de generație au murit.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

Care din cele patru efecte ale necredinței ne pot afecta și astăzi? Cum?

Putem spune că drumul spre patria cerească ne confruntă cu greutăți asemănătoare cu cele încercate de Israel în Exod?

Ce legătură există între păcat și încăpățânare?

Ce valoare are curajul fără chemarea și binecuvântarea Domnului?

De ce a fost importantă mijlocirea lui Moise? Cum experimentăm noi mijlocirea?

8, Num. 15-16, Gravitatea neascultării, 15:22-41, 16:1-35; Evrei 10:25-29

Legile lui Moise le-a oferit evreilor reguli pentru sfințenie și pentru iertare, ca să prețuiască și să cinstească domnia lui Dumnezeu peste toată lumea și peste popor, în mod special. Numeri 15 arată ce jertfe trebuie aduse în caz de neascultare, inclusiv ce se întâmplă în cazul greșelilor cu voia, iar Numeri 16 arată că poporul evreu în pustiu avea probleme serioase cu ascultarea de Dumnezeu.

După multe reguli despre jertfe, în capitolul 15, pasajul 15:22-41 arată și cazul unui om care a păcătuit în mod voit. El s-a dus pe câmp să strângă lemne de foc în ziua Sabatului. Poate că se pregătea de o zi sau de o noapte sau zi friguroasă în deșert. Oricum, el nu a crezut că regulile odihnei și închinării de Sabat trebuie ascultate. A fost văzut, a fost oprit, pus sub pază, iar pedeapsa a fost condamnarea la moarte. Pedeapsa este extrem de aspră pentru legile de azi, dar se pare că tot poporul era gata de răzvrătire și nu prețuia prezența Domnului, ci dimpotrivă o batjocoreau, de aceea Dumnezeu a dat această pedeapsă. Pe de altă parte, Evrei 10:25-29 avertizează că, deși trăim într-o perioadă de har, Dumnezeu este foarte atent la păcatele făcute cu voia, în disprețul ascultării de Dumnezeu.

Capitolul 16 arată când de adâncă era răzvrătirea poporului. Lipsa de curaj și credință a celor 10 iscoade este, astfel, pe deplin explicată: răzvrătirea era generală, în tot poporul. Astfel, Core (un levit care dorea preoția lui Aaron), Datan și Abiram (doi lideri din Ruben), împreună cu 250 de oameni de seamă din popor, au venit și au contestat conducerea lui Moise și Aaron, preoția fiilor lui Aaron și conducerea lor pe drumul spre Canaan, acuzându-i pe cei doi de promisiuni false, de înșelarea și nimicirea poporului.

De aceea, Domnul aduce trei pedepse asupra lor: 1. Core, Datan și Abiram și familiile lor sunt înghițiți de vii de o groapă uriașă în pământ, (16:31-33); 2. cei 250 de lideri care au dorit să cădelnițeze ca preoții din Levi (16:35), iar 3. urgia ulterioară a Domnului a lovit 14700 de oameni răzvrățiți din popor (16:47-49).

Cât de gravă este neascultarea? Pe ce se bazează răzvrătirea față de Dumnezeu? Să crezi că El îți vrea răul, când îți vrea binele; să crezi că împărțirea darurilor de slujire în trupul Bisericii nu este dreaptă, și să vrei să slujești acolo unde nu ai chemare sau înzestrare, ci doar ambiții; să fii plin de amărăciune și critică, de acuzări neadevărate față de cei ce conduc după voia Domnului (Moise arată Domnului că nu a săvârșit nici o nedreptate); să nu prețuiești timpul de închinare, ci să îți vezi fără probleme de treburile zilnice (asta nu include datoriile de serviciu, de școală etc.); să nu îți pese de planul lui Dumnezeu pentru

mântuirea poporului, pentru evanghelizarea lumii; să îți dorești tot felul de avantaje și răsplătiri pe pământ: averi, recolte, poziții sociale.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

Care era starea generală de spirit în poporul Israel? Ce acuzații aduceau ei?

De ce este grav păcatul cu voia? Merită o pedeapsă mai mare decât alte păcate?

De ce nemulțumirea generală față de Dumnezeu este un semn de necredință?

Cum ar trebui să se armonizeze slujirile și slujitorii în Biserică? Ce este de învățat din răscoala fiilor lui Core, Datan și Abiram? Ce spune Numeri 26:11?

Ce ați găsit că merită observat și lăudat în purtarea lui Moise și a lui Aaron, în fața împotrivorilor?

Ce fac Moise și Aaron pentru oprirea urgiei lui Dumnezeu?

15, Num. 17-18, Importanța mijlocirii preoțești, 17:1-13, 1Pet.2:7, 9; 2Cor.5:20

Practic, capitolul 17 ne arată care a fost metoda lui Dumnezeu de a le comunica evreilor de atunci, din pustiu, cine sunt conducătorii religioși aleși de Dumnezeu, adică Aaron și preoții din neamul lui Levi (17:10). Era necesar lucrul acesta pentru că fuseseră multe încercări de răzvrătire pe acest subiect, în popor, așa cum s-a văzut, iar confruntările au dus la ventilarea multor sentimente și reacții negative (acuzății, egoism, mândrie, răzvrătire etc). Dintre toate cele 12 toiege care reprezentau cele 12 seminții ale Israelului, și care au stat în Cortul Întâlnirii, numai toiagul lui Aaron a înverzit, a înflorit, și a făcut chiar și migdale coapte (17:8).

Uneori este nevoie ca în disputele omenești pentru slujire (sau pentru poziții de conducere) să intervină Dumnezeu. Dumnezeu intervine aici atât pentru binele poporului, cât și pentru scoaterea în evidență a slujirii speciale la care îi chemase pe Aaron și fiii săi, întreaga seminție a leviților. Întotdeauna, oamenii spirituali vor apela la călăuzirea lui Dumnezeu în asemenea situații.

Toiegele liderilor, puse în Cortul Întâlnirii, erau la fel, nu se deosebeau cu nimic. Diferența nu a făcut-o calitățile speciale a vreunui toiag, tipul de lemn sau umezeala din încăpere, ori prelucrarea, ci alegerea și harul lui Dumnezeu. În ce ne privește, în calitate de creștini, Dumnezeu ne-a ales în Hristos, prin efectele jertfei lui Hristos, să intrăm în poporul său (Romani 9:20-25) și să avem o slujire preoțească și împărătească (1Petr.2:7-9). Slujirea preoțească nu este niciodată făcută spre beneficiul preoților, ci spre beneficiul poporului. O întrebare normală ar fi aceasta: cum trebuie să slujească Biserica lui Hristos în lume, spre vestirea Evangheliei lui Hristos, spre alinarea suferințelor, spre mijlocire și iertarea păcatelor? Marele nostru mijlocitor este Isus Hristos, care stă la dreapta Tatălui (Romani 8:33-35, 1Tim. 2:3-7, 1Ioan 2:1-2), dar și noi suntem chemați să mijlocim pentru semenii noștri, în vederea credinței, iertării și mântuirii. În credința creștinilor evanghelici, această lucrare ține de preoția universală a tuturor credincioșilor în Hristos.

Capitolul 18 arată în termeni și mai preciși, unele detalii despre viața și slujba, despre chemarea la preoție a leviților (18:1-7). Din tabloul general al descrierii ies bine în evidență datorile poporului pentru acești leviți: jertfele (hrana), reprezentativitatea (slujirea, răscumpărarea întâilor născuți, zeciuiala, vezi 18:8-21 etc). În privința aceasta, Noul Testament are pasaje cu sfaturi similare pentru pastori și învățători, în Galateni 6:6-10 și 1Corinteni 9:1-12. Cine îi răsplătește pe slujitorii Bisericii, pentru slujirea lor, îl cinstește pe Dumnezeu. De

aceea, aici este un subiect serios pentru discuție: statul trebuie să îi plătească pe slujitorii Bisericii, sau creștinii din Biserică? În țările moderne veniturile statului includ toate taxele, de la orice persoană și orice companie, creștină sau nu. Cine trebuie să fie responsabil de venitul și viața slujitorilor Bisericii și cum?

Neamul sau seminția leviților este foarte important, nu doar ca preoție, ca slujire, ci și ca reper și simbol pentru destinul omenirii. Oamenii nu trăiesc doar ca să moștenească pământul, ci moștenirea lor este chiar Dumnezeu, relația cu Dumnezeu, slujirea lui Dumnezeu (18:20-21, 24-26). Ca să înțelegem acest lucru, Dumnezeu a lăsat în Vechiul Testament acest neam al leviților, ca ajutor al memoriei: un neam întreg nu avea altă moștenire în țara lui Israel, decât pe Domnul. Într-un fel așa sunt și creștinii: deși trăiesc ca cetățeni în diferite țări, capitala lor este Ierusalimul ceresc, iar regele lor este Hristos. Moștenirea noastră este Domnul.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

De ce trebuia ca de Cortul întâlnirii să se apropie doar leviții, și nu poporul? De ce mureau cei din popor când se apropiau de cort? Numeri 17:10-13, 18:22. Este adevărat că, în Biserică, singurul care a avut drept să se apropie de slujire și preoție a fost Hristos? Cum rămâne atunci cu preoția tuturor creștinilor?

De ce este important pentru noi că leviții aveau moștenire doar pe Domnul și veniturile pe care le cerea Domnul de la popor (jertfe, primul rod, zeciuiala)?

Cum trebuie înțeleasă proprietatea și veniturile vieții, din perspectiva orânduiei spirituale pe care Dumnezeu a poruncit-o pentru Israelul antic?

Ar trebui Israelul modern să se organizeze după aceleași reguli? De ce da, de ce nu?

Cine și cum trebuie să asigure venitul slujitorilor Bisericii? De ce?

22, Num. 19-21, Importanța gloriei date lui Dumnezeu, 19:1-29, Iacov 1:19-21

Numeri 19-21 ne conduce mai departe pe drumul lui Israel prin deșert, spre Canaan cu o serie de evenimente importante. În capitolul 19, întâlnim regulile despre jertfa pentru curățire, jertfa vacii roșii, care era arsă în foc (în foc se adăugau și isop, cedru și cârmâz), iar cenușa rezultată se punea în apele de curățire, pentru toți cei care ajungeau, într-un fel, necurați, în tabără. Fără această cenușă nu exista apă pentru curățire, și fără curățire în caz de boli, de înmormântare sau infestări, nu exista siguranță și sănătate în tabăra poporului.

În capitolul 20, sunt relatate moartea Mariei (o moarte naturală) și, la final, cea a lui Aaron (o moarte decisă de Dumnezeu, din cauza neascultării lui Moise și Aaron). În contextul acestor două evenimente (Num 20 începe și se sfârșește cu ele), apare și celebra răzvrătire a poporului față de Moise și Aaron, din cauza lipsei apei de băut (20:1-13). Capitolul 20 este și capitolul în care împărăția lui Edom, urmașii lui Esau, refuză cererea lui Israel de a traversa țara în drum spre Canaan.

În Numeri 21, apar încă trei refuzuri asemănătoare din partea regilor locali: una, din partea regelui cetății Arad, condusă de un rege canaanit, alta din partea lui Sihon, regele amoritilor, și alta din partea lui Og, regele Basanului. ceea ce va conduce la bătălii între armatele lor și Israel. Foarte probabil că regatele acestea începuseră să se teamă de Israel, pentru că auziseră că Domnul este cu ei. În ce-l privește pe Sihem, regele amoritilor, Israelul va cuceri pentru sine teritoriile pe care acesta le luase de la moabiți, pentru că regatul lui Moab era în teritoriul Canaanului pe care urma să îl cucerească Israel, mai târziu.

Numeri 21 este important și pentru că aici apare o nouă răzvrătire a poporului, care se sfârșește printr-o invazie de șerpi veninoși („înfocați”) de care nu vor scăpa decât dacă privesc cu credință la șarpele de aramă, turnat și înălțat pe un lemn, de Moise, la porunca Domnului (21:7-9; vezi 2Regi 18:1-4, șarpele a fost numit Nehuștan, și începuse să fie tratat ca un idol în Israel).

Numeri 21 arată că în ciuda problemelor, Dumnezeu le face parte evreilor și de (El le-a dat câteva ocazii să se lupte pentru Numele Domnului și să netezească drumul spre Canaan al tinerilor lor, de mai târziu). În mijlocul dificultăților și al nemulțumirii, Dumnezeu își arată dragostea și mila față de israeliți, făcându-le parte nu doar de mustrări și pedepse, ci și de victorii și cuceriri. Ei au un rol important în pregătirea noii generații, și spiritual și militar, și în pregătirea căii spre Canaan, în înfrângerea vecinilor răuvoitori și în preluarea unor teritorii din viitoarea moștenire. Istoria lor este o istorie a harului.

Într-un fel însă capitolul 20 este unul dezastruos, pentru că în cuprinsul lui, se întâmplă moartea Mariei și apare și judecata aspră a Domnului față de Moise, încheiată cu moartea lui Aaron și cu promisiunea morții lui Moise.

De ce i-a judecat Dumnezeu astfel? Numeri 20:12 spune: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel,...”, iar 20:24 adaugă: „pentru că v-ați împotrivit poruncii Mele, la apele Meriba”. Psalmul 106:32-34 spune că Moise a vorbit în chip ușuratic poporului. În Numeri 20, într-adevăr, Moise i-a numit pe evrei „răzvrătiți” și le-a spus „vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” Stâncii trebuia să i se vorbească, nu să fie lovită și, cu siguranță, nu de două ori (căci Stânca era Hristos, 1Corinteni 10:4).

Este important ca în toate acțiunile, în toate slujirile omenești, gloria să îi fie dată în întregime Domnului. Un om cu o slujire de succes nu trebuie să își asume meritele cu lăcomie, ci să mulțumească Domnului pentru har și ajutor (vezi exemplul lui Pavel în 2 Corinteni 10:17-18 și 12:1-10).

Gloria dată lui Dumnezeu nu se vede doar din mulțumirea adusă și din cuvintele pline de recunoștință, ci se vede și din atenția cu care acționezi conform Cuvântului lui Dumnezeu. Moise s-a mâniat, a certat aspru poporul și astfel și-a pierdut controlul (Iacov 1:12-21). Oare răzvrătirea poporului îi poate face și pe lideri să fie răzvrătiți și ei și neatenți la Cuvântul lui Dumnezeu? Nu trebuie ca mânia și supărările față de oameni să treacă recunoștința și gloria datorate lui Dumnezeu pe locul doi.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

În ce crezi că a constatat greșeala lui Moise și Aaron? De ce le-a reproșat Dumnezeu că nu au crezut, că nu l-au sfințit în mijlocul poporului și că s-au împotrivit poruncii (20:12 și 24)?

Recunoști tu în rugăciunea personală și în fața adunării, în mărturie, locul și rolul binecuvântărilor lui Dumnezeu în viața ta? Cum te pot ajuta aici 1 Corinteni 3:5-10, 2 Corinteni 10:17-18, și 12:1-10?

Ții cont, în activitățile tale, de cerințele Domnului cu privire la sfințenie, îndurare, adevăr, cinste? Cum?

Num. 21:4-5, „poporul și-a pierdut răbdarea pe drum și a vorbit împotriva lui Dumnezeu”. Cum poți face față unei atmosfere de nemulțumire în Biserică, care apare din cauza pierderii răbdării în viața de credință?

Martie

1, Num. 22-24, Profeția curată, 22:1-38, 23:18--20

Numeri 22-24 sunt capitolele care descriu întâmplarea neobișnuită - dar memorabilă, a profețiilor lui Balaam, profetul păgân, cu privire la Israel. Într-un fel, ea reprezintă și experiența creștinului de azi în lume: mulți lideri ai societății și mulți „profeți” cu o gândire de tip păgân, sunt gata să le dorească creștinilor tot ce e mai rău, din simplul motiv că Biserica se dezvoltă, crește, că ea vestește o mântuire pe care ei nu o doresc, o bunătate și sfințenie pe care ei le resping, și o domnie, a lui Hristos, pe care ei nu o acceptă. Și, totuși, Biserica Domnului este binecuvântată cu un viitor glorios și El are grijă de ea.

Profeția curată vine de la Domnul și are putere, iar blestemele neîntemeiate nu se împlinesc (Prov. 26:2). În Numeri 22-24, capitole de tranziție în drumul lui Israel spre Canaan, se vede încă o dată reacția popoarelor din apropierea Canaanului: erau pline de frică la vestea apropierei lui Israel și, înțelegând că viitorul acestui popor are semnificație spirituală și este hotărât de Dumnezeu, regii lor au încercat să prefăteze bătăliile armatei, prin lupte spirituale și prin blesteme. Dumnezeu nu conduce doar poporul Israel, înăuntrul poporului, ci soarta poporului Său este condusă și din afară, din mijlocul neamurilor păgâne, care au alte programe, alți conducători, alte perspective, alți profeți (nelevitici, neaaronici etc.).

Balac pare să presimtă viitorul (22:4), dar vrea ca Balaam să îl schimbe în favoarea sa. Din păcate pentru Balac, Balaam vede aceleași victorii în viitorul lui Israel (Num. 23-24). Dialogurile dintre Balaam și Balac, între Balaam și Dumnezeu și profețiile lui Balaam, care vin în sir, indică un număr de adevăruri importante pentru cei credincioși:

- a. Balac încearcă să aducă blesteme asupra poporului lui Dumnezeu, dar nu reușește să le strice viitorul dat lor de Dumnezeu.
- b. Balaam oscilează între dragostea de bani și ascultarea de Dumnezeu, așa încât, Domnul trebuie să îl avertizeze și să îl oprească din drumul neascultării printr-un înger și prin vederea și glasul măgăriței care se oprește din drum. Balaam nu l-a blestemat pe Israel, dar a găsit o cale ca Dumnezeu însuși să își pedepsească poporul, adică i-a invitat pe israeliți la sărbători cu dezmăț, organizate de către moabiți și madianiți (vezi Numeri 25:1-3). Astfel, Balaam și-a câștigat plata promisă de Balac (2Petru 2:15; Deut. 23:3-4; Iosua 24:8-10; Neemia 13:1-2, Apocalipsa 2:14, Iuda 1:11).
- c. blestemele păgâne nu au nici o putere împotriva cuvintelor lui Dumnezeu. Balac se bazează pe binecuvântările și blestemele lui Balaam, 22:3-6. El îl vede pe Dumnezeu ca piederă în planurile sale

(22:18); Balaam este tentat să tot îi ceară permisiunea lui Dumnezeu (22:9-13, 22:19), poate se schimbă, și chiar folosește descântece.

d. Balaam învață să asculte de Domnul și să profețească după voia Domnului. El s-a folosit de descântece și semne la primele două profeții (24:1), dar la a treia a renunțat. Era însoțit de oameni versați în descântece (22:7, „daruri pentru ghicitor” înseamnă daruri cu care să ghicești). Totuși, inima lui nu a fost schimbată. La începutul cap.22 Balaam îl cunoaște pe Dumnezeu în mod privat, la sfârșitul capitolului 24, el înțelege că este Dumnezeu al tuturor popoarelor. Balaam și-a dorit un destin de credincios, Numeri 23:10, dar a murit de soarta unui om înșelător, Numeri 31:8. Fusesse avertizat în Numeri 22:32 de Dumnezeu asupra drumului său.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

Profeția curată înseamnă transmiterea cuvintelor lui Dumnezeu fără alte interese ascunse, păcătoase, vrăjmașe planului lui Dumnezeu. În zilele noastre profeția înseamnă mai ales proclamarea cuvântului divin inspirat (Biblia) și a implicațiilor sale, de exemplu, în consiliere. Cum credeți că poate fi alterat azi mesajul Scripturii prin interese străine lui Dumnezeu?

Ce rol are studiul Scripturii și rugăciunea în transmiterea curată a Cuvântului lui Dumnezeu? Dar grupurile de părtășie ale Bisericii?

Cum poate dragostea de bani să altereze predicarea veștii bune?

Cum poate lua Dumnezeu astăzi măsuri împotriva celor nesinceri în vestirea Cuvântului său?

Au putere spirituală cuvintele pe care le rostim? Ce putere are blestemul neîntemeiat asupra celor credincioși, asupra Bisericii?

Dacă așa s-au speriat împărații din apropierea Canaanului, cum putem înțelege purtarea și cuvintele femeii Rahab în Iosua 8:8-13?

Este îndeajuns să îți dorești să ai destinul oamenilor credincioși sau mai trebuie și alte decizii?

8, Num. 25-26, Capcana culturii păgâne, 25:1-18, Iuda 1:3-4

Biserica, noul popor al lui Dumnezeu, nu se află exact în situația Israelului de altădată, adică, de exemplu, nu a primit în moștenire o țară pe pământ – nici o capitală pământească (deși mergem spre Ierusalimul nou, ceresc), nu are vecini pe care să îi învingă sau de care să se ferească (deși are lupte spirituale și ispite), nu se află în legământul Legii de pe Sinai, ci în legământul Jertfei și mântuirii prin Hristos. Există însă anumite principii vechi care se aplică și astăzi, de exemplu, primejdia imoralității culturale și religioase.

Numeri 25 descrie dezastrul moral apărut în Israel atunci când au acceptat invitația lui Balaam, fiul lui Peor, și a căpeteniilor moabite și madianite (Cozbi era fata unui conducător madianit), la închinare și sărbătoare idolatră. Acele închinări în cinstea lui Baal din Peor erau și pline de desfrâu și i-au făcut pe israeliți să devină nu doar idolatri, ci să accepte și practica prostituției de conveniență, a căsătoriei cu infidelitate liber consimțită, cu partenere lipsite de credință și de curăție morală. Erau gata să urmărească creșterea poporului prin astfel de închinări și practici de spor natural (familii „extinse”), și formarea unui stat prin alianțe politice și integrări culturale, laudabile ca idee, dar detestabile ca practici sociale și religioase. Acest stil de viață se baza pe „alipirea” de Baal (un cuvânt cu conotații religioase, dar și sexuale). Această capcană a mai apărut în Israel și în vremea judecătorilor, precum și în vremea lui Solomon, sau în timpul reîntoarcerii din Babilon și Persia, pe vremea lui Neemia etc.

Moise și leviții (preotul Elezar, fiul lui Aaron care a preluat preoția după moartea tatălui său, Fineas – fiul lui Eleazar, și ceilalți leviți), precum și majoritatea poporului, reacționează și deplâng situația, și îi pedepsesc pe liderii care au încurajat această degradingoladă (era o acțiune sprijinită de un număr important de lideri).

Ca urmare a păcatului, Domnul pornise o urgie de moarte în popor, care nu a încetat decât după ce Fineas i-a ucis pe Zimri, un lider din familia lui Simeon, și pe Cozbia, fiica lui Țur, un conducător madianit – probabil și ea o conducătoare madianită, care veniseră căsătoriți în tabără și începuseră o petrecere de desfrâu exact în momentul când poporul începuse să își plângă rățacirea (lovitura de sulită i-a răpus pe amândoi în mijlocul desfrâului). Domnul îi spune lui Moise (al cărui socru, Iethro, era și el preot madianit, dar un om sfânt) să nu îi privească pe madianiți ca prieteni, pentru că tocmai îi înșelaseră pe evrei și îi atrăseseră într-o viață imorală (25:16-18). Nu doar cel care te lovește îți este vrăjmaș (deși uneori un prieten fidel te poate răni, cu o intenție bună, Prov. 27:6, Psalm 141:5), ci și cel care te înșeală și te atrage în păcat.

Capitolul 25 arată că Dumnezeu face un legământ special cu preotul Fineas, deoarece el s-a arătat un om curat și decis să pedepsească imoralitatea (25:10-13). Urgia Domnului, precum și pedepsele date liderilor, au făcut ca în acea zi să moară 24 de mii de evrei, o pierdere și o durere uriașă pentru întregul popor. Acesta fusese planul viclean al lui Balaam pentru distrugerea lui Israel și, de aceea, Balaam va rămâne un nume de ocară în istoria lui Israel.

În final, poporul supraviețuiește capcanei închinării imorale, iar Numeri 26 cuprinde a doua numărare a poporului, a noii generații, și șansa nouă a re-începerii cuceririi Canaanului. Dacă vechea numărătoare avusese loc la Sinai, acum apare noua numărătoare din fața Ierihonului, și devine clar că toată generația veche nu a intrat în această numărătoare, ci îi cuprinde doar pe cei „mai în vârstă de 20 de ani”, născuți în pustie. Adevăratul Israel, noul Israel, este gata victoriei. În urma capcanei lui Balaam, câteva seminții au descrescut, în special seminția lui Simeon, dar în rest poporul a rămas la aproximativ aceeași cifră, ca la prima numărătoare, ceea ce arată grija lui Dumnezeu pentru ei, în timpul traversării pustiului. La cuvântul Domnului, Moise organizează împărțirea Canaanului prin tragere la sorți, după ce a împărțit Israelul în seminții mici și seminții mari, în teritorii mari și teritorii mai mici, așa încât, pe ansamblu, fiecare familie să aibă o moștenire similară (26:52-56). Domnul este profund interesat de dreptate, de reprezentare egală, de sfințenie. Standardele Domnului sunt aceleași și pentru generația nouă, și pentru cea veche.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

Care a fost capcana culturală și religioasă în care a căzut Israel? De ce a fost o capcană gravă? Există capcane similare pentru credincioșii de azi? Care?

Cum pot fi evitate astfel de situații de criză spirituală, de alianțe nepotrivite cu lumea lipsită de credință (1 Ioan 2:16)?

De ce i-a pedepsit Dumnezeu atât de aspru pe cei căzuți? De ce azi o astfel de pedeapsă nu mai este posibilă sau recomandabilă?

Care sunt cerințele de sfințenie pentru creștini azi, la închinare și la căsătorie?

Ce principii ale dreptății lui Dumnezeu se văd în 26:11 (fiii lui Core n-au murit), în 26:54-56 (tragerea la sorți), în 26:64-65 (intrarea în Canaan)?

15, Num. 27 și 36, Lucrarea femeilor credincioase, 27:1-23, 27:6-7

În Numeri 27 și 36 ies în evidență câteva femei credincioase, fetele lui Țelofhad, din seminția lui Manase, fiul lui Iosif, care au gândit serios și curajos și au dorit să clarifice ceva din organizarea pe seminții a lui Israel. Îndrăzneala lor, corectitudinea observațiilor juridice, dedicarea față de familia tatălui lor, primesc toate de la Domnul o evaluare foarte pozitivă: „ele au dreptate” (27:7). Ideea lor era că dacă un bărbat a murit și nu are fii, ci doar fete, moștenirea lui în Israel nu trebuie să se piardă. Domnul îl învață pe Moise dreptatea legilor Sale, în Numeri 27:8, și-i arată că moștenirea tatălui va trece în acest caz asupra fetelor sale. Problema este reluată de Numeri 36:1-12, de rudele lor, tot din seminția lui Manase, care dezvoltă cazul și spun că nici după căsătorie, moștenirea fetelor nu ar trebuie pierdută, fiind inclusă în cea a soțului, ci ar trebui să rămână separată, în cadrul seminției tatălui lor, ca să nu se piardă teritoriul seminției lui Manase – sau al altei familii, după cum ar fi cazul.

Această interpelare face parte dintr-un șir mai lung de întrebări directe și cazuri juridice prezentate lui Moise, în Numeri (vezi, Numeri 9:4-14). Fetele lui Țelofhad au avut îndrăzneală și politețe ca să își comunice clar observațiile, iar Domnul, prin Moise, le-a dat dreptate și a modificat legislația așa încât să fie prinse și observațiile lor. Acest detaliu din viața comunității evreiești arată calitatea conducerii lui Moise, spiritul de dreptate și seriozitate care domnea în popor. Această atmosferă este de dorit și în Biserică. Chiar dacă împărțirea slujirilor în Biserică nu este identică, pentru bărbați și femei, închinarea și conducerea lucrărilor și a misiunilor trebuie să se facă într-o atmosferă de înțelegere, de respect, de dialog onest și bazat pe principiile biblice.

Deși nu este o paranteză mare, totuși, Moise acordă un spațiu special acestui caz în cartea Numeri. Observăm câteva lucruri importante:

- a. Femeile au o inteligență deosebită și, chiar dacă lucrurile fuseseră hotărâte bine, pe plan general, observațiilor lor au fost binevenite.
- b. Moise le ascultă cazul cu atenție și respect.
- c. Domnul nu ignoră, nu marginalizează, observațiile femeilor acestora.
- d. Domnul le dă dreptate femeilor (27:6, 36:5), la egalitate cu bărbații.
- e. Bărbații din seminția lui Iosif preiau ideile acestor femei și dezvoltă cazul, se implică și ei.
- f. Problema discutată capătă o soluție frumoasă, prinsă clar în legislație.

Importanța acțiunilor întreprinse de femeile credincioase este evidentă. Subiectul este foarte vast și nu poate fi epuizat prin studiul unui capitol din Numeri. În cărțile Vechiului Testament mai sunt exemple de felul acesta: cererile Acsei, fata lui Caleb (Jud. 1:12-16); conducerea Deborei (Jud. 4:4-6) etc. Exemplul acesta din Numeri 27 este însă foarte important. Este nevoie, de cooperare, de înțelegere, de prețuirea chemării și slujirii fiecăruia, a inițiativelor bune ale tuturor credincioșilor, bărbați sau femei.

Numeri 27 mai este important și pentru discuția dintre Moise și Domnul cu privire la încheierea pelerinajului prin pustiu și cu privire la numirea lui Iosua ca succesor al lui Moise la conducerea lui Israel. Deși a fost un lider remarcabil de credincios și înțelept, de viteaz, Moise nu intră în Canaan. Domnul pedepsește mânia și mândria. Parcă aducând aminte de sfaturile lui Petru pentru mântuitorul Hristos, înainte de a muri, Moise îl sfătuiește pe Dumnezeu să pună un conducător peste Israel, după plecarea sa. Domnul îi dă porunci concrete, iar Moise le ascultă și predă în mod public conducerea poporului către Iosua.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

Ce situații au încercat fetele lui Țelofhad să anticipeze și să evite? Erau egoiste sau se gândeau în general la Israel?

Care sunt pașii în care s-au rezolvat aceste probleme și ce calități au arătat femeile și Moise?

Cu ce idei au dezvoltat liderii din Manase, observațiile femeilor din Manase? Ce spune acest lucru despre consultările care aveau loc în poporul Israel?

Ce indică răspunsul lui Dumnezeu față de aceste observații? Care este criteriul necesar pentru a modifica o tradiție sau o lege sau rânduială în ceva mai bun, ajustat?

Cum ajută Numeri 27:12-14 la înțelegerea versetului din Romani 11:22?

Ce dovedește grija semințiilor pentru împărțirea țării și pentru păstrarea moștenirii din Canaan? Credință în promisiunea Domnului? Dorință de supraviețuire? Dorință de victorie? Interes sănătos în administrarea lucrurilor din viața aceasta?

Ce principii se pot extrage din Numeri 27 cu privire la implicarea în lucrare a bărbaților și femeilor, în Biserică?

22, Num. 28-30, Prioritățile închinării în familie, 30:1-16, 30:2, 9; Ps. 50:13-14, Iacov 5:12

Capitolele 28-30 descriu jertfele care trebuie aduse în zilele de sărbătoare și felul în care poporul trebuie să își țină juruințele. În ce privește capitolele 28-29, revin foarte des cuvintele: „În ziua cutare să aveți o adunare sfântă... să nu faceți nici o lucrare de slugă în ea.” Închinarea Domnului se aduce cu bucurie, cu libertate, așa cum Adam și Eva au fost creați în Geneza, ființe libere care să se închine lui Dumnezeu cu bucurie, să stea de vorbă cu El în libertate, să lucreze împreună cu El la planurile Împărăției cerești.

Capitolul 30 revine asupra relațiilor de familie în viața de credință, după cum a fost și cazul capitolelor 5, 27 și 36, sau în 25-26, în cazul ispitterii gândite de Balaam. În mod special, apare aici subiectul juruințelor făcute Domnului, a deciziilor majore în închinare.

Mai întâi, adevărul principal îl găsim în 30: 2, orice om care face o juruință Domnului, o făgăduință, o promisiune, trebuie să își respecte cuvântul dat. Această regulă atrage atenția asupra nobleței caracterului nostru și asupra valorii cuvintelor, a promisiunilor. Relația de comunicare cu Dumnezeu este una serioasă, fundamentală, și de aceea trebuie o transparență totală. Psalmul 50:13-14, spune că lui Dumnezeu îi plac mulțumirile și recunoștința mai mult decât jertfele și că prețuiește promisiunile ținute. Lucrurile valoroase în viață se bazează pe promisiuni respectate: legământul botezului, legământul căsătoriei, contracte de muncă, contracte de vânzare-cumpărare, campanii politice.

Al doilea adevăr important este egalitatea oamenilor în fața promisiunilor făcute lui Dumnezeu. Orice om trebuie să își țină cuvântul dat lui Dumnezeu, fie bărbat, fie femeie. Numeri 30:9 aduce clarificarea că orice văduvă sau femeie divorțată, adică orice femeie autonomă, este în aceeași poziție de responsabilitate ca orice bărbat.

Lucrurile devin mai nuanțate în familie, pentru fiicele aflate încă sub autoritatea părinților și pentru soții, aflate într-o relație în care soțul are responsabilitate de cap al familiei, înaintea lui Dumnezeu. Așa cum spune 1 Corinteni 11:3, modelul biblic este descris de declarația: „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos.” Despre relațiile între soți este scris în 1 Corinteni 7, precum și Efeseni 5.

Este interesant că în aceste două cazuri, se afirmă în mod deosebit responsabilitatea soțului, respectiv a tatălui, în validarea unui jurământ făcut de soție, respectiv copii. Aceasta este poziția în care bărbații sunt puși de Domnul, și în această poziție, de exemplu, Adam, în loc să refuze greșeala Evei, a confirmat-o prin propriul său păcat, în Eden, când s-au gândit să ia din pomul cunoștinței binelui și răului. O

atitudine potrivită are Iov, care refuză sfatul soției sale, de a-l blestema pe Dumnezeu și spune „Ce, primim de la Dumnezeu binele și să nu primi și răul?” (Iov 2:10). Dacă soții ar veghea cu sensibilitate asupra familiei, în situații dificile, feminitatea soțiilor și a fetelor în familie ar fi păzită de excese și greșeli, și nu ar fi expusă condițiilor critice. De aceea, întrebarea care intervine aici este dacă soții veghează asupra părtășiei în familie, asupra vieții de credință. Nu este vorba de un intermediar în rugăciune sau promisiuni față de Dumnezeu, ci de o veghere cu responsabilitate.

Dintr-o altă perspectivă, Dumnezeu respectă omenirea pe care El a creat-o și, în cadrul ei, rolul pe care El l-a dat soților și taților.

În final, El se respectă pe Sine, deoarece El se compară cu un soț sau cu un tată – iar pe Israel cu o soție, sau cu o fiică plecată de acasă (Ieremia 3:1-12) în timp ce relația Isus Hristos – Biserică este, de asemenea, comparată cu relația între un soț și soția sa (Efeseni 5:32), sau între un mire și mireasa sa (Apocalipsa 21:2, 9; 22:17).

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

Ce înseamnă să aduci sau să faci o juruință lui Dumnezeu?

De ce trebuie ca fiecare om trebuie să fie serios în jurămintele și promisiunile făcute lui Dumnezeu?

Are sens să faci promisiuni lui Dumnezeu, astăzi, în timpul legământului prin jertfalui Hristos?

Ai promis vreodată ceva lui Dumnezeu? De ce? Ți-ai ținut promisiunea?

În ce fel trebuie ca soțul – sau tatăl, să vegheze asupra rugăciunii și închinării în familia sa, asupra promisiunilor făcute lui Dumnezeu? De ce Dumnezeu lasă asupra soțului și tatălui atâta responsabilitate?

Ce responsabilități are în promisiunile față de Dumnezeu pe care le face soția divorțată sau femeia văduvă? Este vreo diferență între ea și soțul care este cap de familie?

Credeți că seriozitatea în promisiunile noastre trebuie să reflecte seriozitatea lui Dumnezeu în promisiunile lui pentru noi?

29, Num. 31-35, Standardele victoriei și maturizarea poporului, 31:1-8; 32:20-32, 33:50-56, 35:32-34

Aceste ultime capitole descriu încheierea lungii rătăcirii prin deșertul Sinai și începutul cuceririi Canaanului. În mijlocul capitolelor acestea stă Numeri 33, ca un fel de mini-rezumat al întregului pelerinaj de 40 de ani prin pustiu, din Egipt până lângă Ierihon, în fața Canaanului (33:1-49). Toate aceste aventuri, atât de diverse, din cuprinsul cărții, au fost parte din evenimentele acestor repetate opriri și plecări, așezări și demontări de tabără. În final, Exodul s-a încheiat și un popor nou mai curat, mai călit, mai credincios, cu un număr mult mai mare de femei și bărbați gata să trăiască sfânt pentru Domnul, dar și cu oameni care încă mai erau dominați de slăbiciuni, cum se va vedea în cartea Iosua și Judecători, a ajuns la porțile Canaanului. În rutina rătăcirii prin pustiu L-au cunoscut pe Dumnezeu și au fost modelați de Dumnezeu. În Numeri 31-35 se vede această modelare și standardele victoriilor viitoare.

În Numeri 31, vedem ultima lucrare a lui Moise. La porunca Domnului (31:1, așa cum a condus tot timpul pe Israel în pustiu), Moise a condus poporul într-o bătălie de răzbunare asupra lui Madian, pentru participarea acestui popor la capcana întinsă de Balaam și de Balac. Poporul a luptat unit și preotul Eleazar a pus reguli clare de curățire pentru soldați și pentru toată prada, pentru întreaga tabără. Așa cum se observă, la sărbătorile religioase unite cu prostituția sacră participaseră toate femeile căsătorite din Madian, ceea ce explică, în parte, de ce s-a dat o pedeapsă aspră asupra acestora (31:15-20). De asemenea, toți madianiții, tineri sau în vârstă, care puteau continua răzvrătirea împotriva lui Israel au fost condamnați. Între timp, victoria israeliților a fost totală și uimitoare: nici un israelit nu a pierit în timpul luptei (31:48-54).

Numeri 32 cuprinde începutul așezării lui Israel în Canaan și disputa semințiilor lui Ruben și Gad, și jumătate din seminția lui Manase, cu Moise. Aceste seminții au dorit să se așeze la stânga Iordanului, unde este Iordania de azi, dar Moise nu i-a lăsat decât după ce au promis că vor participa la luptele pentru cucerirea Canaanului ajutându-i pe frații lor (32:20-32). Solidaritatea în ascultarea Domnului este importantă.

Rezumatul din Numeri 33:1-49 este un model de arhivare exactă și, poate, monotonă, a Exodului, ca ieșire din robia păcatului din Egipt, dar și ca arhivare exactă și seacă a neascultării lui Israel, care a trebuit să pribegască prin pustiu, vreme de patruzeci de ani, datorită neascultărilor lor (de aproximativ 42 de ori au așezat și au demontat tabăra, din Egipt până în Canaan, plecând mereu într-o nouă călătorie). Doar 11 zile au făcut la început din Sinai până la Cadeș-

Barnea, după darea Legii, și au fost gata să intre în Canaan; dar apoi, după răzvrătire și neascultare, le-a trebuit încă 40 de ani de rătăcit prin deșert, până să ajungă iar lângă Iordan, lângă Ierihon, gata să reînceapă cucerirea țării Canaanului. Păcatul și răzvrătirea, și lipsa de curaj, i-au făcut să platească prețul vieții unei generații de oameni. Lecția acestei istorii este enormă: păcatul te poate face să întârzi pe calea mântuirii, să pierzi enorm timp până să ai oportunitatea de a reface lucrurile, iar uneori refacerea va aparține altei generații.

Numeri 33:50-56 arată clar cerințele cuceririi: nimicirea idolilor și a neamurilor care deja umpluseră țara cu păcate, nedreptăți și desfrâu. Primejdia conlocuirii pașnice era infectarea cu același stil decăzut de viață, care va aduce pedepsirea lui Israel, mai târziu, la egalitate cu pedepsirea popoarelor decăzute din Canaan (33:55-56).

În Numeri 34 se face împărțirea țării, prin tragere la sorți, ca să știe fiecare familie pentru ce luptă.

În Numeri 35 se decid cetățile de scăpare unde cei ce au greșit și au ucis neintenționat pot să scape de rigorile pedepsei. Pe ansamblu însă, Dumnezeu atrage atenția lui Israel să nu lase ucigașii și păcătoșii premeditați să scape, altfel, țara se va umple de răutate și nedreptate. De fapt, așa se încheie Numeri 35:34, „Să nu pângăriți deci țara în care veți merge să locuiți și în mijlocul căreia voi locui și Eu, căci Eu sunt Domnul care locuiește în mijlocul copiilor lui Israel”.

ÎNTREBĂRI ȘI APLICAȚII:

Care a fost ultimul act de conducere al lui Moise și de ce a fost pedepsirea madianiților atât de severă?

De ce s-au așezat mai devreme urmașii lui Ruben, Gad și jumătate din urmașii lui Manase? I-a ajutat pe evrei lucrul acesta în istorie – sau nu? De ce a fost important ca aceste seminții să promită că își vor ajuta frații? De ce este importantă solidaritatea în greutăți și în lupta spirituală?

Care este semnificația lungii liste de opriri-porniri a taberei poporului, din Numeri 33?

Cât de „virală” este răspândirea modelelor proaste de viață? Vezi Numeri 33:50-46. Ce putem face azi pentru a limita influențele vieții lumești din jur, asupra Bisericii?

Cum își modelează Dumnezeu poporul său, Biserica, astăzi? Ce rol pot avea încercările, bătăliile, victoriile, înfrângerile credincioșilor în această modelare?